

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6172

гр. София, 19.07.2023 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
закрито заседание на 19.07.2023 г. в следния състав:**

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

като разгледа дело номер **4626** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 175, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искане на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С. изменение и допълване, алтернативно за поправка на очевидна фактическа грешка в допълнително решение № 2857/27.04.2023г., с което допълнено допълнително решение № 7471/07.12.2022г., с което е изменено решение № 1053/19.02.2021г., постановено по адм. дело № 4626/2-020г. по описа на АССГ, 7-ми състав.

Насрещната страна – Я. С. Б., чрез процесуалния си представител адв. Ц. И. изразява становище за недопустимост, алтернативно - за неоснователност на искането.

Административен съд – София – град, 7-ми състав приема направеното искане за процесуално допустимо като подадено от надлежна страна.

В АПК не е предвиден срок за подаване на искане за поправка на очевидна фактическа грешка.

Разгледано по същество е неоснователно.

Неоснователно искането на ответника по жалбата за изменение на диспозитива на съдебния акт по отношение на установените с РА № Р-22220418003053-091-001/08.01.2020 г. задължения за данък за довносяне, за периода 01.01.2012 г. — 31.12.2012 г., в размер на 12 284 лв./главница/ и 8 347,26 /лихви/ - мотивите и диспозитива на Допълнително решение № 2857/27.04.2023 г. са ясни и категорични, и противоречие между тях не съществува. В мотивите на решението, съдът е обсъдил основанието и размера на погасеното по давност задължение за 2012 г. и е приел, че същото е законосъобразно установено от ревизиращия екип. Същевременно, е прието, че тези задължения са погасени по давност и поради тази причина с изричен диспозитив по смисъла на чл. 160, ал. 4 от ДОПК, съдът се е произнесъл, че същите не подлежат на принудително изпълнение. Т.е. в диспозитива на решението, съдът изразява именно тази воля обективизирана в мотивите - отменя

незаконосъобразно определените с РА задължения за периода 2016 г. и 2017 г. в размер на 77 269,94 лв. и потвърждава допълнително установените задължения за периода 2012 г., като изрично посочва, че същите не подлежат на принудително изпълнение на осн. чл. 160, ал. 4 от ДОПК.

Самият факт, че е посочил, че за задълженията за данъчния период 2012 г. не подлежат на принудително изпълнение и възражението на жалбоподателя е уважено, само по себе си потвърждава законосъобразното определяне на задълженията от органа по приходите, но потвърждението няма как да преодолее изтеклата погасителна давност и преклудиралата се възможност за събиране на задълженията по принудителен ред.

Следователно, настоящия съдебен състав правилно и точно е приложил императивно разписаното правилото на чл. 160, ал. 4, предложение второ от ДОПК, съгласно което при констатиран изтекъл давностен срок в хода на ревизионното производство и уважено възражение за това, каквито са налице в процесния случай - съдът следва да обсъди основаниято и размера на погасеното по давност задължение, и изрично да посочи, че ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение в тази му част.

Съгласно чл. 175, ал. 1 АПК съдът по свой почин или по искане на страна може да поправи допуснати в решението (определението) писмени грешки, грешки в наименования, погрешно изписване на цифри и дати или други подобни очевидни неточности. Поправката е допустима тогава, когато е налице несъответствие между формираната действителна воля на съда и нейното външно изразяване в писмения текст на съдебния акт. В случая решението, чиято поправка се иска, отговаря изцяло на формираната воля на съда относно възприетата фактическа обстановка респ. санкционна разпоредба. Молителят не посочва конкретна фактическа грешка в мотивите или диспозитива на решението, която да подлежи на поправяне по реда на чл. 175, ал. 1 АПК. В молбата се излагат доводи във връзка с правната квалификация на оспореното НП, по който въпрос административният съд се е произнесъл.

Основателно се явява искането за изменение на решението, в частта по отношение на разноските, а именно да се присъдят на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение, но не в посочения от процесуалния представител на Д“ОДОП“ размер на 2 270,31 лв.

При извършената служебна проверка на молбата за допълване на определението и с оглед изхода на спора, съдът установи, че същата е подадена в срока по чл. 248 от ГПК и е процесуално допустима.

В мотивите и в диспозитива на цитиранието решение, съдът не се е произнесъл по направеното в с.з. от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение

Съдът намира, че в случая следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 1 148,94 лв. на осн. чл. 8. ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в приложимата редакция от 31.07.2020 г., обнародвана в бр. 68 на ДВ, действаща към момента на приключване на устните състезания по делото. Устните състезания за приключили на 25.01.2021 г. и именно това е моментът, в който съдът обявява края на съдебното дирене и обявява срок за постановяване на решение по същество на спорния предмет на делото, с което приключва делото пред съответната инстанция.

След тази дата не са извършвани действия от страна на процесуалните представители на страните, за да е възможно да се претендират разноски, изчислени съобразно

по-късно въведените изменения в приложимата нова редакция на Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, от 04.11.2022 г., обнародвана в бр. 88 на ДВ.

Предвид изложеното в следва да бъде допълнен диспозитива на решението, като бъдат присъдени на ответника разноси в размер на 1 148,94 лв., съгласно чл.8, т.4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията ѝ към датата на постановяване на решението.

Воден от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ИЗМЕНЯ решение № 1053/19.02.2021г., постановено по адм. дело № 4626/2-020г. по описа на АССГ, 7-ми състав, като допълва диспозитива на същото в следния смисъл: "ОСЪЖДА Я. С. Б., [ЕГН] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. сумата от 1 148,94 лв. (хиляда сто четиридесет и осем лева и 94 ст.) юрисконсултско възнаграждение."

ОТХВЪРЛЯ Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. В ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ.

Определението може да бъде обжалвано и чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните."

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: